

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/82/2021
Identifikačné číslo spisu:	8112207268
Dátum vydania rozhodnutia:	23.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hullová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8112207268.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hullovej a členiek senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Národný holdingový fond s. r. o., so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 31 384 943, zastúpeného KUTAN & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Rajská 15/A, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 861 308, proti žalovanému 1/ H. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX F., zastúpenému JUDr. Patrik HOLINGA s. r. o., so sídlom Hrnčiarska 2/A, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 856 967 a žalovanému 2/ M. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XX, XXX XX A., zastúpenému JUDr. Martinom Kirňakom, advokátom so sídlom Vajanského 43, 080 01 Prešov, o zaplatenie 97.405,54 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 4Cob/46/2018-441 zo dňa 17. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovi n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 7Cb/43/2013-337 zo dňa 27. februára 2017 rozhodol tak, že výrokom I uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť, aby v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatili žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 88.911,81 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z jednotlivých dlžných súm a za jednotlivé obdobia v zmysle špecifikácie uvedenej vo výroku I rozsudku. Výrokom II žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Výrokom III žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 82,56%. Výrokom IV priznal štátu nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 8,72% a proti žalovaným v rozsahu 91,28%.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že dňa 7. septembra 2006 bola medzi prevodcom - spoločnosťou Fond fondov, s. r. o. a nadobúdateľom - žalovaným 1/ uzavretá Zmluva o prevode obchodného podielu (ďalej aj „zmluva o POP“ alebo „zmluva“), predmetom ktorej bol prevod 40%-ného obchodného podielu v spoločnosti Eurohranol, s. r. o. V článku IV.1 zmluvy sa nadobúdateľ zaviazal zaplatiť prevodcovi za prevod obchodného podielu kúpnu cenu vo výške 2.419.507,- Sk v štyroch

splátkach (splátka 619.507,- Sk splatná dňa 15. septembra 2006, splátka 600.000,- Sk splatná dňa 30. novembra 2006, splátka 600.000,- Sk splatná dňa 15. januára 2007 a splátka 600.000,- Sk splatná dňa 28. februára 2007). Podpisy zmluvných strán boli úradne osvedčené na Notárskom úrade JUDr. Zuzany Grófikovej dňa 7. septembra 2006.

3. Dňa 23. februára 2007 bol medzi prevodcom - spoločnosťou Fond fondov, s. r. o. a nadobúdateľom - žalovaným 1/, ako aj ďalším dlžníkom - žalovaným 2/, uzavretý dodatok č. 1 k zmluve (ďalej aj „dodatok“), v ktorom žalovaný 1/ podľa § 323 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“) uznal svoj záväzok ako kúpnu cenu za prevod obchodného podielu vo výške 2.419.507,- Sk, vyplývajúci zo zmluvy o POP a zároveň sa zaviazal zaplatiť kúpnu cenu spolu s úrokom vo výške 12% ročne do 31. januára 2009 v dvanástich splátkach nasledovne: prvá splátka vo výške 255.882,- Sk splatná dňa 29. februára 2008, druhá splátka vo výške 255.355,- Sk splatná dňa 31. marca 2008, tretia splátka vo výške 252.268,- Sk splatná dňa 30. apríla 2008, štvrtá splátka vo výške 250.687,- Sk splatná dňa 31. mája 2008, piata splátka vo výške 247.750,- Sk splatná dňa 30. júna 2008, šiesta splátka vo výške 246.018,- Sk splatná dňa 31. júla 2008, siedma splátka vo výške 243.683,- Sk splatná dňa 31. augusta 2008, ôsma splátka vo výške 240.972,- Sk splatná dňa 30. septembra 2008, deviata splátka vo výške 239.014,- Sk splatná dňa 31. októbra 2008, desiata splátka vo výške 236.454,- Sk splatná dňa 30. novembra 2008, jedenásta splátka vo výške 234.346,- Sk splatná dňa 31. decembra 2008 a dvanásta splátka vo výške 232.011,- Sk splatná dňa 31. januára 2009. Zároveň v dodatku žalovaný 2/ ako dlžník vyhlásil podľa § 533 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), že pristupuje k záväzku nadobúdateľa ako dlžníka a zaväzuje sa za neho splniť jeho peňažný záväzok, špecifikovaný v článku IV.1, zvýšený o 12%-ný úrok ročne v zmysle dohodnutého splátkového kalendára. Účastníci dodatku zároveň prehlásili, že sú spôsobilí k právnym úkonom a obsah dodatku zodpovedá ich pravej a slobodnej vôli, čo potvrdili svojimi podpismi, úradne osvedčenými dňa 22. februára 2007 (žalovaný 1/ a žalovaný 2/) a dňa 23. februára 2007 (žalobca). Žalovaný 1/ a 2/ nezaplatili žalobcovi za prevod obchodného podielu ani časť kúpnej ceny a voči nároku žalobcu uplatnili viaceré námietky.

4. Žalovaný 1/ namietal, že zmluva o POP je absolútne neplatná, nakoľko za prevodcu obchodného podielu v zmluve vystupovala spoločnosť Fond fondov, s. r. o., ktorá v čase podpisu zmluvy vystupovala pod obchodným menom Seed Capital Company s. r. o. K uvedenej námietke súd prvej inštancie uviedol, že obchodné meno žalobcu bolo zmenené s účinnosťou ku dňu 11. apríla 2006, pričom zmluva o POP bola uzavretá dňa 7. septembra 2006. Zápis obchodného mena do obchodného registra má konštitutívny účinok a právne úkony je podnikateľ povinný vykonávať pod obchodným menom, zapísaným v obchodnom registri (ďalej aj „OR“), teda pod novým obchodným menom. Zmluvu o POP za prevodcu podpísala spoločnosť Fond fondov, s.r.o., ktorá už existovala pod novým obchodným menom. Právna argumentácia žalovaného 1/ preto nie je relevantná.

5. Žalovaný 1/ ďalej namietal, že zmluva o POP nejasne a nezrozumiteľne identifikuje výšku prevádzaného obchodného podielu, keď výšku obchodného podielu definuje len uvedením jeho percentuálneho vyjadrenia. Ustanovenia zmluvy o POP sú podľa § 37 a § 39 OZ neurčité, a teda neplatné. S uvedenou argumentáciou žalovaného 1/ sa súd prvej inštancie nestotožnil konštatujúc, že z článku II.1 zmluvy jasne vyplýva, že prevodca prevádza na nadobúdateľa obchodný podiel spoločnosti vo výške 40%, a to vrátane všetkých práv a povinností spojených s obchodným podielom a nadobúdateľ prijíma od prevodcu obchodný podiel spoločnosti vo výške 40%, čím sa stáva jediným spoločníkom spoločnosti. V článku I.4 zmluvy je jednoznačne konštatované, že žalobca je vlastníkom 40%-ného obchodného podielu, ktorý je podľa článku II.1 celý predmetom prevodu. Pokiaľ v zmluve nie je definovaná výška základného imania, od ktorej sa percentuálne vyjadruje výška prevádzaného obchodného podielu, súd uviedol, že vzhľadom na to, že predmetom prevodu bol celý obchodný podiel spoločníka, tak podľa aktuálneho stavu v obchodnom registri sa dá jednoznačne určiť, čo je predmetom prevodu. Ďalej konštatoval, že zmluva bola uzavretá medzi doterajšími spoločníkmi spoločnosti, a teda v čase uzavierania zmluvy musela byť spoločníkom spoločnosti známa výška základného imania, rozdelenie obchodných podielov medzi spoločníkov, ako aj výška vkladu. Zo zmluvy o POP je preto pre súd zrozumiteľné a určité, že sa prevádza 40%-tný obchodný podiel prevodcu na nadobúdateľa. Keďže ustanovenia zmluvy v tejto časti sú ustanoveniami určitými a zrozumiteľnými, nie sú dané dôvody pre

vyslovenie neplatnosti zmluvy o POP a táto je platným právnym úkonom.

6. K námietke premlčania - vo vzťahu k prvej splátke kúpnej ceny splatnej dňa 29. februára 2008 - súd prvej inštancie uviedol, že táto je dôvodná. Z predložených listín vyplýva, že splátka kúpnej ceny vo výške 8.493,73 Eur bola splatná dňa 29. februára 2008, pričom štvorročná premlčacia doba ohľadne nej začala plynúť dňa 1. marca 2008 a uplynula dňa 1. marca 2012. Vzhľadom na to, že žaloba bola súdu doručená až dňa 8. marca 2012, je prvá splátka kúpnej ceny už premlčaná. Z uvedeného dôvodu súd žalobu v tejto časti proti žalovaným 1/ a 2/ zamietol.

7. Žalovaný 1/ ďalej namietal, že zo strany spoločníka Seed Capital Company s. r. o. pri prevode obchodného podielu nebola splnená informačná povinnosť podľa článku VI.5 spoločenskej zmluvy, keď uvedený spoločník písomne neinformoval druhého spoločníka H. A. o zámere predat' svoj obchodný podiel a výške kúpnej ceny, z čoho vyvodil, že zmluva o POP bola uzavretá spôsobom odporujúcim spoločenskej zmluve. Namietal ďalej, že dodatok nebol doručený do spoločnosti a nemohlo tak dôjsť k jeho účinnosti, z čoho vyvodzoval, že dodatok je absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovaný 1/ tiež namietal, že dodatok nebol podpísaný oprávnenými osobami, keď spoločnosť Seed Capital Company s. r. o. nebola v čase podpisania dodatku (dňa 22. februára 2007) už spoločníkom - prevodcom obchodného podielu. Z dodatku vyplýva, že štatutárny zástupca spoločnosti Seed Capital Company s. r. o. pred notárom vlastnoručne podpísal uvedený dodatok dňa 22. februára 2007, pričom v tom čase už nemohol byť účastníkom tohto právneho vzťahu ako spoločník spoločnosti - prevodca obchodného podielu, a to vzhľadom na stav zapísaný v obchodnom registri. Táto skutočnosť je dôvodom na vyslovenie absolútnej neplatnosti dodatku. S uvedenou argumentáciou žalovaného 1/ sa súd prvej inštancie nestotožnil. Uviedol, že z pripojeného spisu obchodného registra spoločnosti Eurohranol, s. r. o. vyplýva, že podľa spoločenskej zmluvy zo dňa 25. novembra 2004 majú spoločníci predkupné právo na kúpu obchodného podielu spoločníka, ktorý sa rozhodol svoj obchodný podiel v spoločnosti predat'. O svojom zámere je spoločník povinný informovať písomne ostatných spoločníkov a uviesť čiastku, za akú chce svoj obchodný podiel predat'. Predkupné právo musí spoločník uplatniť u prevádzajúceho spoločníka do 10 dní od obdržania oznámenia. Súd prvej inštancie poukázal na to, že na základe zmluvy o POP zo dňa 7. septembra 2006 došlo k prevodu obchodného podielu iba medzi spoločníkmi, ktorí boli v čase podpisania zmluvy o POP jedinými spoločníkmi spoločnosti Eurohranol, s. r. o., a teda nedošlo k prevodu obchodného podielu na žiaden tretí subjekt. Podľa názoru súdu, žalobcovi nevznikla povinnosť oznamovať žalovanému 1/ skutočnosť, že má záujem predat' svoj obchodný podiel a že žalovaný 1/ ho môže odkúpiť. Predkupné právo, resp. práva a povinnosti s ním spojené, sa podľa názoru súdu môžu uplatniť iba vtedy, keď vznikne situácia, s ktorou je spojená možnosť uplatnenia predkupného práva. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca ani len neprejavil záujem o predaj svojho obchodného podielu alebo jeho časti tretiemu subjektu, táto povinnosť žalobcovi nevznikla voči žalovanému 1/ ako spoločníkovi. Súd vychádzal aj z výpovede svedka T.. K. K., ktorý súdu jednoznačne uviedol, že každý podnikateľ bol vopred informovaný o exitovom pláne a mal vedomosť o tom, že spoločnosť Fond fondov, s. r. o. zo spoločnosti vystúpi po uplynutí štyroch alebo piatich rokov. Zmluva o POP bola - podľa názoru súdu prvej inštancie - podpísaná v súlade s Obchodným zákonníkom, ako aj so spoločenskou zmluvou, s ktorou sa súd oboznámil z pripojeného spisu obchodného registra spoločnosti Eurohranol, s. r. o., preto zmluva o POP, ako aj dodatok k nej sú platnými právnymi úkonmi.

8. K námietke žalovaného 1/, že dodatok nebol doručený spoločnosti, a preto nemohol nadobudnúť účinnosť, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný 1/ bol v čase podpisu zmluvy o POP (ku dňu 7. septembra 2006), ale aj v čase podpisu dodatku (dňa 23. februára 2007) jediným konateľom spoločnosti, na základe čoho súd dospel k záveru, že povinnosť doručiť dodatok spoločnosti bola splnená momentom, kedy mu bol odovzdaný jeho rovnopis. Pokiaľ ide o neuloženie dodatku do Zbierky listín na OR súd uviedol, že povinnosť ukladať listiny do Zbierky listín má štatutárny zástupca, ktorým v tom čase bol žalovaný 1/. Žiadne ustanovenie Obchodného zákonníka, spoločenskej zmluvy a ani zákona č. 530/2003 Z. z. o obchodnom registri s neuložením zmluvy o POP a dodatku k nej do Zbierky listín nespája ich neplatnosť, resp. neúčinnosť.

9. K námietke žalovaného 1/, že dodatok nebol podpísaný oprávnenými stranami, nakoľko v tom čase

žalobca už nebol spoločníkom spoločnosti, súd prvej inštancie uviedol, že zmluva o POP je platným právnym úkon, pričom v čase jej podpisu žalobca bol spoločníkom spoločnosti, na základe čoho bol aj legitímnou zmluvnou stranou a prevodcom obchodného podielu a túto skutočnosť nemení ani to, že po nadobudnutí platnosti a účinnosti zmluvy o POP došlo k prevodu predmetného obchodného podielu na žalovaného 1/. Podľa názoru súdu, dodatok bol podpísaný oprávnenou osobou, t.j. žalovaným 1/, ako aj žalobcom, pričom relevantné je to, že žalobca bol reálnym spoločníkom v čase podpisu zmluvy o POP. Dodatok je potrebné posudzovať v súlade a v súčinnosti so zmluvou o POP, keďže dodatkom si zmluvné strany zmenili iba výšku splátok kúpnej ceny za prevod obchodného podielu a ich splatnosť, ktorá bola v prospech žalovaného 1/ posunutá o jeden rok. S právnou argumentáciou žalovaného 1/ sa preto súd nestotožnil. Poukázal tiež na to, že podľa § 323 Obch. zák. žalovaný 1/ v dodatku zo dňa 23. februára 2007 uznal dlh voči žalobcovi, čím sa dôkazné bremeno ohľadne trvania záväzku v čase jeho uznania presunulo na dlžníka, ktorý musel súdu preukázať (ak sa mal zbaviť povinnosti plniť), že uznaný záväzok neexistuje. Keďže žalovaný 1/ nenamietal neexistenciu tohto záväzku, súd prvej inštancie považoval žalobu uplatnenú voči nemu za dôvodnú.

10. Žalovaný 2/ v dodatku prehlásil, že pristupuje k záväzku podľa § 533 OZ, čím je daná jeho solidárna zodpovednosť. Súd prvej inštancie poukázal aj na e-mailovú komunikáciu žalovaných 1/ a 2/ so žalobcom, v rámci ktorej sa snažili dohodnúť na zaplatení kúpnej ceny za prevod obchodného podielu. Ich obranu preto považoval v celom rozsahu za nedôvodnú.

11. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne dlžnú sumu vo výške 88.911,81 Eur spolu s úrokom z omeškania, pričom úrok z omeškania mu priznal v deň nasledujúci po splatnosti jednotlivých splátok podľa dodatku k zmluve o POP zo dňa 23. februára 2007. V časti o zaplatení sumy 8.493,73 Eur s príslušenstvom súd žalobu zamietol, prihládnuv na námietku premlčania uplatnenú žalovaným 1/.

12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keď úspech žalobcu v konaní predstavoval 91,28% a jeho neúspech 8,72%. Na základe uvedeného priznal žalobcovi náhradu trov konania ako rozdiel jeho úspechu a neúspechu v konaní v celkovej výške 82,56%. Zároveň rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu jeho neúspechu (8,72%) a voči žalovanému tiež v rozsahu jeho neúspechu (91,28%), pričom trovy konania štátu predstavuje svedočné priznané svedkovi T.. B. Z. vo výške 51,82 Eur.

13. O odvolaniach žalovaných 1/ a 2/ rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 4Cob/46/2018-441 zo dňa 17. októbra 2019, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I, III a IV (výrok II, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, nadobudol právoplatnosť, nakoľko žalovaní 1/ a 2/ odvolanie voči nemu nepodali). Zároveň odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce (§ 378 a nasl. CSP) a dospel k záveru, že odvolania žalovaných nie sú dôvodné. Súd prvej inštancie v predmetnom spore vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny právny záver. Odvolací súd poukázal na výstižné a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Zároveň konštatoval, že súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalovaných, ktoré boli vznesené v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

15. K odvolacím námietkam žalovaného 1/ odvolací súd uviedol, že žalobca v čase uzavretia zmluvy o POP so žalovaným 1/ (7. septembra 2006) vystupoval pod obchodným menom Fond fondov, s. r. o., pričom uzavretím zmluvy o POP žalobca stratil postavenie spoločníka spoločnosti Eurohranol, s. r. o., na čo poukazoval v odvolaní žalovaný 1/. Podľa názoru odvolacieho súdu, právny dôsledok vyvolaný zmluvou o prevode obchodného podielu nevyklučuje, aby si zmluvné strany následne upravili práva a povinnosti, ku splneniu ktorých sa zaviazali v pôvodnej zmluve o POP. K splneniu zmluvného záväzku žalovaného 1/ zo zmluvy o POP malo dôjsť zaplatením kúpnej ceny prevádzaného obchodného podielu.

Pokiaľ k zaplateniu kúpnej ceny zo strany žalovaného 1/ nedošlo, tento bol naďalej dlžníkom žalobcu, pričom neexistuje právny predpis, ktorý by žalobcovi a žalovanému 1/ bránil upraviť splatnosť kúpnej ceny vo väzbe na výšku a splatnosť jednotlivých splátok. Uzavretím dodatku k zmluve o POP žalobca nerealizoval svoje práva ako prevodca obchodného podielu, ale ako veriteľ zo zmluvy o POP.

16. Pokiaľ žalovaný 1/ namietal nenadobudnutie účinnosti dodatku k zmluve o POP pre jeho nedoručenie žalovaným, odvolací súd upriamil pozornosť na samotné znenie dodatku, keď v článku III.2 sa uvádza nadobudnutie jeho účinnosti dňom podpísania zmluvnými stranami. Článok III.3 dodatku, podľa ktorého dodatok dostane každá zo zmluvných strán, nepodmieňuje účinnosť dodatku. Účinky dodatku nastali dňom jeho podpisu, čo znamená, že žalovaní boli povinní plniť po odsúhlasení dodatku navrhnutého žalobcom, bez ohľadu na následný podpis žalobcu a aj prípadné neoznámenie tejto skutočnosti žalovaným. V logických súvislostiach niet pochyb, že pokiaľ žalobca v návrhu dodatku k zmluve navrhoval určitý splátkový kalendár, tak následne s ním nemohol vysloviť nesúhlas.

17. Argumentácia žalovaného 1/ o možnosti predaja obchodného podielu tretej osobe je pre posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie právne irelevantná. Podstatným je to, že žalovaný 1/ zmluvu o prevode obchodného podielu podpísal, teda prejavil vôľu získať späť od žalobcu jeho obchodný podiel. Bez právneho významu je aj námietka žalovaného 1/, že ponuka žalobcu na odpredaj podielu hovorí o trhovej cene, čomu však skutočne dohodnutá cena vo výške 2.419.507,- Sk nezodpovedá. Bolo totiž na vôli žalovaného 1/, či za takto ponúknutú cenu obchodný podiel kúpi alebo nekúpi.

18. K odvolaniu žalovaného 2/ odvolací súd uviedol, že obsahuje tvrdenia, ktoré žalovaný 2/ nepredniesol v konaní na súde prvej inštancie, a to vrátane námietky premlčania podľa OZ. Odvolací súd preto na ne neprihliadol podľa § 366 CSP. Keďže žalovaný 2/ nenamietal pred súdom prvej inštancie premlčanie nároku v nadväznosti na posúdenie jeho právneho vzťahu so žalobcom podľa ustanovení OZ, odvolací súd na túto hmotnoprávnu námietku žalovaného 2/ nemohol prihliadnuť s poukazom na ustanovenia § 149, § 152, § 153 a § 154 CSP.

19. Vo vzťahu k námietke nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 27. februára 2017 odvolací súd uviedol, že sám žalovaný 2/ sa svojej neprítomnosti na predmetnom pojednávaní vzdal písomným ospravedlnením s tým, že zároveň vyslovil súhlas s prejednaním veci v jeho neprítomnosti a nežiadal odročenie pojednávania z dôvodu zvolenia si nového právneho zástupcu.

20. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd potvrdil odvolaniami napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

21. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „NS SR“) napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania vo výške 1.511,13 Eur.

22. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ uviedol, že odvolací súd porušil jeho procesné právo tým, že mu neumožnil vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu a rozhodol tak predčasne. Poukázal na to, že dovolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal dňa 12. apríla 2017, pričom odvolací súd doručil jeho právnomu zástupcovi výzvu zo dňa 10. septembra 2019 na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcu zo dňa 4. augusta 2018 po viac ako dva a pol roku od jeho odvolania. Dňa 8. októbra 2019 bol jeho právny zástupca nahliadať do súdneho spisu na odvolacom súde a dňa 18. októbra 2019 zaslal svoje vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu. Až z doručeného rozsudku odvolacieho súdu sa dozvedel, že súd rozhodol deň pred odoslaním jeho podania, t.j. 17. októbra 2019. Odvolací súd rozhodol deväť dní po nahliadnutí do spisu, hoci zo spisu bolo zrejmé, že žalovaný 1/ bol doň nahliadať pred pár dňami. Okrem toho, že odvolací súd sa nevysporiadal s jeho vyjadrením, tak sa nevysporiadal ani s vyjadrením žalobcu k podanému odvolaniu, čo vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

23. Dovolateľ ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, čo má za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spočíva v tom, že súd sa nedostatočne vysporiadal s otázkou vzniku účinnosti dodatku.

24. Dovolateľ ďalej prípustnosť dovolania vyvodzoval aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď poukázal na to, že odvolací súd rozhodol v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na preukázanie čoho predložil uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011, z ktorého vyplýva, že „voči prítomnej osobe (t.j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t.j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručený (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov“.

25. Podľa názoru dovolateľa, boli porušené ustanovenia § 43c ods. 1, ods. 2 OZ, § 44 ods. 1 OZ a § 45 ods. 1 OZ, ktoré upravujú proces vzniku zmluvy na základe konsenzu zmluvných strán ako dvojstranného právneho úkonu. Dovolateľ poukázal na to, že od momentu dôjdenia návrhu na uzavretie zmluvy bol žalovaný 1/ návrhom viazaný, návrh bol pre neho záväzný, ale nie po neobmedzenú dobu, pretože mal nasledovať druhý jednostranný právny úkon, a to prijatie návrhu zo strany žalobcu. Vznik (uzavretie) zmluvy spôsobuje len akceptácia návrhu, ktorá sa urobí v predpísanej (akceptačnej) lehote, v ktorej musí akceptácia dôjsť navrhovateľovi, inak prijatie návrhu nie je účinné. Návrh na uzavretie zmluvy zaniká a navrhovateľ ním prestáva byť viazaný v prípadoch ustanovených v § 43b ods. 1 OZ. Prijatie návrhu akceptantom (žalobcom) musí súčasne dôjsť včas aj navrhovateľovi (žalovaný 1/) a až týmto okamihom nadobúda prijatie návrhu účinnosť. Akceptácia návrhu na uzavretie predmetného dodatku zo strany žalobcu mala dôjsť žalovanému 1/ do sféry jeho dispozície, pretože až vtedy je aj príjemca návrhu svojou akceptáciou viazaný a nemôže už návrh navrhovateľa zmeniť a ani svoju akceptáciu odvolať. Akceptáciou návrhu a jej oznámením žalovanému by bol zavŕšený zmluvný konsenzus, ktorý by založil vznik písomného dodatku. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal písomné uzavretie dodatku medzi stranami sporu, nakoľko nepreukázal včasné doručenie akceptácie dodatku žalovanému 1/. Podľa § 43c ods. 2 OZ pre nadobudnutie účinnosti včas prijatého návrhu je rozhodný okamih dôjdenia vyjadrenia súhlasu s obsahom návrhu jeho navrhovateľovi (v tomto prípade žalovanému 1/). Až týmto okamihom by došlo ku zhode vôle zmluvných strán o obsahu zmluvy a zmluva by bola uzavretá. S poukazom na uvedené nesúhlasil s konštatovaním odvolacieho súdu, že samotné znenie dodatku v článku III.2 upravovalo, že účinky dodatku nastali dňom jeho podpisu a že žalovaní boli povinní plniť po odsúhlasení dodatku, a to bez ohľadu na následný podpis žalobcu a aj prípadné neoznámenie tejto skutočnosti žalovaným. Z ustanovenia § 45 ods. 1 OZ vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchýlnu dohodu strán, t.j. v danom prípade zmluvná podmienka účinnosti dodatku je v rozpore so zákonom. Nadobudnutie účinnosti zmluvy, resp. dodatku podpisom zmluvnými stranami je všeobecné koncipovanie zmlúv, pričom sa predpokladá, že zmluva je podpísaná oboma prítomnými zmluvnými stranami súčasne, t.j. za jedným stolom. V tomto prípade však bolo potrebné rozlišovať účinnosť prejavu vôle voči prítomnej osobe a voči neprítomnej osobe, ktorej prejav bolo potrebné doručiť, čo vyplýva z uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010.

26. Dovolateľ poukázal na to, že dodatok bol zo strany žalovaného 1/, ako aj žalovaného 2/ podpísaný dňa 22. februára 2007 v Snine, v troch vyhotoveniach a po podpise dodatku žalovanými bol tento zaslaný žalobcovi do Bratislavy, ktorý ho v Bratislave podpísal dňa 23. februára 2007. Zo strany žalobcu však nikdy nedošlo k spätnému zaslaniu po jednom originálnom vyhotovení dodatku žalovanému 1/ a žalovanému 2/, pričom žalovaný 1/ sa až z prílohy žaloby (fotokópie predmetného dodatku) dozvedel, kedy a či vôbec bol tento dodatok podpísaný žalobcom. Ďalej poukázal na to, že žalobca nikdy žalovaných žiadnym spôsobom nevyzval na plnenie, a preto neexistuje ani žiadna predžalobná výzva, ktorá by bola prílohou návrhu na vydanie platobného rozkazu. V prípade, ak by žalobca reagoval včas a

predžalobnou výzvou vyzval na plnenie oboch žalovaných, došlo by k následnej reakcii a žalobca by zistil, že jednoducho zabudol poslať obom žalovaným po jednom vyhotovení dodatku. V tom čase by túto situáciu konvalidovali tým, že by tieto originály jednoducho doručili obom žalovaným, čo sa nikdy nestalo. Na základe toho by nastala aj účinnosť tohto dodatku a žalovaní by túto skutočnosť nemohli namietat' v konaní. Žalobca bez výzvy žalovaných podal dňa 8. marca 2012 žalobu, t.j. po piatich rokoch jeho nečinnosti od podpísania predmetného dodatku. Takéto konanie žalobcu možno označiť ako lajdáckosť a nedbanlivosť. Konaním žalobcu nebola splnená podmienka účinnosti akceptácie návrhu, keďže nikdy nedošlo k spätnému zaslaní po jednom originálnom vyhotovení dodatku žalovanému 1/ a žalovanému 2/. Žalovaní ani teoreticky nemohli plniť pred podaním žaloby, pretože k tomu nemali žiaden titul, nevedeli sumy a dátumy. Originál dodatku bol zaslaný právnenému zástupcovi žalovaného 1/ a doručený do spisu žalobcom až v rámci súdneho konania, pričom právny zástupca žalovaného 1/ nemal zo strany žalovaného udelenú hmotnoprávnu plnú moc, ale iba procesnoprávnu plnú moc, teda k platnému doručeniu dodatku vo vzťahu k žalovanému 1/ a žalovanému 2/, ako aj spoločnosti nikdy nedošlo. Aj keby právny zástupca žalovaného 1/ mal udelenú hmotnoprávnu plnú moc, resp. aj keby priamo na súdnom pojednávaní obdržali žalovaný 1/ a žalovaný 2/ originál dodatku, nemožno tým konvalidovať skutočnosť, že v čase podania žaloby im doručený nebol.

27. Dovolateľ ďalej poukázal na časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorej súd konštatoval, že zmluva o prevode obchodného podielu, ako aj dodatok, sú platnými právnymi úkonmi. Stotožnil sa s konštatovaním súdu, že zmluva o prevode obchodného podielu je platným a účinným právnym úkonom. Dodatok k zmluve zo dňa 23. februára 2007 je platným právnym úkonom, nie však účinným právnym úkonom, pričom žalobca si uplatňuje nároky len z predmetného dodatku. K účinnosti dodatku nikdy nedošlo podľa § 43c ods. 1 a 2 OZ, § 44 OZ a § 45 ods. 1 OZ. Dodatok nebol nikdy platne doručený žalovanému 1/, ani žalovanému 2/ a ani spoločnosti, t.j. jeho účinky voči nim nikdy nenastali, a preto žalobcovi nemožno priznať z neho práva voči žalovaným 1/ a 2/.

28. K splátkovému kalendáru dovolateľ uviedol, že jeho návrh mohol byť iniciovaný len žalovaným 1/, s láskavým súhlasom žalobcu, ktorý vyšiel v ústrety žalovanému 1/. V tomto smere je mylný záver odvolacieho súdu, že návrh splátkového kalendára v dodatku inicioval žalobca.

29. K dovolaniu žalovaného 1/ sa žalobca a ani žalovaný 2/ písomne nevyjadrili.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 a nasl. CSP) najskôr skúmal to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

31. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

32. Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

33. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej

v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

34. Vo vzťahu k ustanoveniu § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal, že v konaní došlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na to, že odvolací súd mu neumožnil vyjadriť sa k vyjadreniu žalobcu a rozhodol tak predčasne. Ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s otázkou vzniku účinnosti dodatku k zmluve o POP.

35. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f/ CSP sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; pričom integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie, nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká nie len zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie Ústavou Slovenskej republiky zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

36. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie. Požiadavka riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každé súdne rozhodnutie, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu jeho správnosti v konaní o (riadnom alebo mimoriadnom) opravnom prostriedku. Ak rozhodnutie neobsahuje zákonné náležitosti, ide o rozhodnutie nedostatočné a nepreskúmateľné a takéto rozhodnutie súdu porušuje právo strany sporu na spravodlivý proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci opravných prostriedkov.

37. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný 1/ podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie na pošte dňa 13. apríla 2017 (viď pripojená obálka na č.l. spisu 351). Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaných 1/ a 2/ bolo doručené odvolaciemu súdu v prílohe listu dňa 5. júna 2019 (č.l. spisu 415-418) a právnomu zástupcovi žalovaného 1/ dňa 10. septembra 2019 spolu s výzvou, na základe ktorej ho odvolací súd vyzval na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu v lehote 10 dní odo dňa jej doručenia (č.l. spisu 425). Z úradného záznamu zo dňa 8. októbra 2019 (založený je v spise na č.l. 427) vyplýva, že advokátsky koncipient právneho zástupcu žalovaného 1/ bol v uvedený deň nahliadnuť do súdneho spisu odvolacieho súdu sp. zn. 4Cob/46/2018. Dňa 18. októbra 2019 bolo odvolaciemu súdu doručené vyjadrenie žalovaného 1/ k vyjadreniu žalobcu (č.l. spisu 434-440). Zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia (založená je v spise na č.l. 433) vyplýva, že odvolací súd v predmetnej veci vyhlásil rozsudok dňa 17. októbra 2019.

38. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalovaný 1/ sa nevyjadril k vyjadreniu žalobcu v súdom určenej 10-dňovej lehote od doručenia výzvy súdu zo dňa 10. septembra 2019, keďže svoje vyjadrenie zaslal súdu až dňa 18. októbra 2019. K nahliadnutiu do spisu zo strany právneho zástupcu žalovaného (jeho koncipienta) došlo taktiež po uplynutí súdom určenej lehoty v zmysle výzvy zo dňa 10. septembra 2019. K vyhláseniu rozhodnutia zo strany odvolacieho súdu došlo postupom v súlade s § 219 ods. 3 CSP dňa 17. októbra 2019. Odvolací súd objektívne nemohol prihliadnuť na vyjadrenie žalovaného 1/ k vyjadreniu

žalobcu (odvolaciu repliku), ktoré ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nemal k dispozícii (doručené mu bolo nasledujúci deň po tom, čo vo veci verejne vyhlásil rozsudok), pričom lehota na jeho podanie odvolateľovi už uplynula. Námetka dovolateľa, že procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP je preto nedôvodná.

39. Dovolateľ ďalej namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nedostatočne vysporiadal s otázkou vzniku účinnosti dodatku k zmluve o prevode obchodného podielu. V článkoch II a III dovolania podal dovolateľ právnu argumentáciu, v zmysle ktorej dodatok je platným právnym úkonom, ale nie je účinným právnym úkonom v zmysle kogentných ustanovení § 43c ods. 1 a 2, § 44 a § 45 ods. 1 OZ.

40. V posudzovanom prípade odvolací súd (na odvolanie žalovaných 1/ a 2/) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I, ktorým bola žalovaným 1/ a 2/ uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 88.911,80 Eur s príslušenstvom a v závislých výrokoch III a IV o trovách konania. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd poukázal na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, ktoré umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takom prípade sa odvolací súd môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zmyslom citovanej úpravy je neopakovať vecne správne dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia je však odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Táto povinnosť odvolacieho súdu je výslovne zakotvená v ustanovení § 387 ods. 3 CSP a jej porušenie zo strany odvolacieho súdu zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“). V judikatúre NS SR je absencia vysporiadania sa s podstatnými (kľúčovými) tvrdeniami odvolateľa uvedenými v odvolaní a relevantnými pre rozhodnutie vo veci považovaná za tzv. vadu zmätočnosti podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (viď napr. sp. zn. 3Cdo/111/2018, sp. zn. 1Obdo/34/2019, sp. zn. 5Cdo/47/2020).

41. V posudzovanej veci však - podľa názoru dovolacieho súdu - o takýto prípad nešlo, pretože odôvodnenie rozsudkov súdov oboch inštancií nie je nedostatočné, a teda nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nemožno vnímať izolovane, pretože spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvorí jeden organický celok. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 88.911,80 Eur s príslušenstvom vyhovel a žalovaným 1/ a 2/ zaviazal spoločne a nerozdielne k zaplateniu uvedenej sumy titulom zaplatenia kúpnej ceny za prevod obchodného podielu. Súdu prvej inštancie sa v odsekoch 20 až 30 odôvodnenia zaoberal všetkými podstatnými námietkami žalovaného 1/, ktoré boli relevantné pre rozhodnutie vo veci, vrátane námietok týkajúcich sa dodatku (odseky 29 a 30 odôvodnenia rozsudku). Súdu prvej inštancie uviedol, že dodatok je potrebné posudzovať v súčinnosti so zmluvou o prevode obchodného podielu, ktorú považoval za platný právny úkon (táto aj podľa tvrdenia dovolateľa je platným a účinným právnym úkonom - pozn. dovolacieho súdu), nakoľko dodatkom si zmluvné strany zmenili iba výšku a splatnosť splátok kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, dohodnutých v zmluve o prevode obchodného podielu. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré považoval za výstižné a vyčerpávajúce, keďže súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalovaných, uplatnenými v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Konštatoval tiež, že súd prvej inštancie vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam a z týchto vyvodil aj správny právny záver. V bodoch 28 až 30 odôvodnenia sa odvolací súd zaoberal námietkami žalovaného 1/ ako odvolateľa, ktoré sú identické s tými, ktoré žalovaný 1/ uviedol už v konaní na súde prvej inštancie, a ktoré odvolací súd považoval za nedôvodné z tých dôvodov, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozsudku. V odseku 29 odôvodnenia rozsudku sa odvolací súd zaoberal námietkou neúčinnosti dodatku k zmluve o prevode obchodného podielu, pričom poukázal na článok III.2 dodatku (Záverečné ustanovenia), z ktorého vyplýva, že dodatok nadobúda platnosť a účinnosť

dňom jeho podpísania zmluvnými stranami. Ďalej poukázal na článok III.3 dodatku, z ktorého vyplýva, že dodatok sa vyhotovuje v troch vyhotoveniach, z ktorých každá zmluvná strana dostane jedno vyhotovenie, pričom k námietke odvolateľa, že vyhotovenie/originál dodatku nebol doručený zmluvným stranám odvolací súd uviedol, že vyhotovenie a doručenie dodatku nepodmieňovalo účinnosť dodatku, keďže účinky dodatku nastali dňom jeho podpísania zmluvnými stranami tak, ako si to zmluvné strany dohodli. Zároveň v odseku 28 odôvodnenia rozsudku odvolací súd poukázal na to, že pokiaľ nedošlo zo strany žalovaného 1/ k zaplateniu kúpnej ceny za prevod obchodného podielu, t.j. k splneniu zmluvného záväzku, vyplývajúceho zo zmluvy o prevode obchodného podielu, žalovaný 1/ bol naďalej dlžníkom žalobcu a zmluvné strany boli oprávnené upraviť si splatnosť a výšku jednotlivých splátok kúpnej ceny v dodatku k zmluve (nezakazoval im to žiadny právny predpis), pričom zároveň vysvetlil, že žalobca uzavretím dodatku k zmluve realizoval svoje právo ako veriteľ zo zmluvy o prevode obchodného podielu, a nie ako prevodca obchodného podielu.

42. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku a umožňoval žalovanému 1/ zúčastniť sa na úkonoch prvoinstančného a odvolacieho súdu, a proti rozsudku súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2, § 220 ods. 2 CSP). Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd poukazuje na to, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Jedná sa o výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, ktoré spolu s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie tvoria jeden organický celok, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené, nepreskúmateľné a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj v čl. 6 Dohovoru v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalovaného 1/. Podľa názoru dovolacieho súdu, námietky dovolateľa voči postupu odvolacieho súdu a odôvodneniu jeho rozhodnutia nepredstavujú vadu zmätočnosti podľa ustanovenia 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP.

43. Dovolateľ ďalej vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP s poukazom na to, že odvolací súd rozhodol v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri posúdení otázky „vzniku účinnosti dodatku“, a to s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 zo dňa 28. januára 2011.

44. Dovolateľ uviedol, že dodatok k zmluve zo dňa 23. februára 2007 je síce platným právnym úkonom, ale nie účinným právnym úkonom, pretože pre nadobudnutie účinnosti dodatku neboli splnené podmienky podľa § 43c ods. 1 a 2, § 44 a § 45 ods. 1 OZ. Namietal tiež, že dodatok nebol zaslaný žalovaným v originálnom vyhotovení a žalovaný 1/ sa dozvedel o tom, že bol podpísaný žalobcom až z prílohy žaloby, t.j. z fotokópie dodatku.

45. Dovolací súd poukazuje na to, že uznesením NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/310/2009 zo dňa 24. februára 2010 vo veci určenia, že povinnosť žalovaného vypratať byt nie je viazaná na zabezpečenie náhradného bytu. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 24. februára 2010 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, keď vychádzal z toho, že žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj

„OSP“). Na rozdiel od súdu prvej inštancie zaujal iný právny názor pokiaľ ide o otázku, či nastali účinky doručenia vyhlásenia o zabezpečení bytovej náhrady žalobkyňou žalovanému, pričom dospel k záveru, že nárok žalovaného na bytovú náhradu nezanikol. Na základe dovolania žalobkyne NS SR rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože dospel k záveru, že žalobkyňa opodstatnene uplatnila dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ OSP a rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci pokiaľ ide o interpretáciu požiadavky o „doručení“ písomného vyhlásenia podľa ustanovenia § 712c ods. 3 OZ, nakoľko je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení Občianskeho zákonníka, a to prvej vety § 43a ods. 2 a § 45 ods. 1. Kategorickú požiadavku o faktickom doručení vyhlásenia podľa ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka (t.j. jej prevzatie adresátom) prezentovanú odvolacím súdom nemožno považovať za správnu; bez ďalšieho by takýto výklad viedol k neudržateľnému stavu, kedy by aj bezdôvodné (svojvoľné) odopretie prijatia (prevzatia) vyhlásenia znemožňovalo povinnému subjektu možnosť zabezpečiť nájomcovi zodpovedajúcu bytovú náhradu a domôcť sa vypratania bytu. Situáciu je preto potrebné posudzovať objektívne, ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Podľa názoru odvolacieho súdu, ak nájomcovi bytu je daná objektívna (reálna) možnosť na základe oznámenia pošty prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu vyhlásenie o zabezpečení bytovej náhrady podľa § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, nastávajú hmotnoprávne účinky tohto jednostranného právneho úkonu v okamihu, kedy nájomca aj napriek uloženiu zásielky nevyužil objektívnu možnosť oboznámiť sa s jej obsahom.

46. Vyššie citované uznesenie NS SR sa týka určovacieho sporu podľa § 80 písm. c/ OSP, v ktorom sa žalobkyňa domáhala určenia, že povinnosť žalovaného vypratať byt nie je viazaná na zabezpečenie náhradného bytu, a to v dôsledku existencie sporu medzi žalobkyňou a žalovaným ohľadne zániku práva žalovaného na bytovú náhradu pre neuzavretie zmluvy o nájme bytu podľa § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Predmet sporu sa týkal úplne iných skutkových a právnych okolností, vrátane aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka, na rozdiel od posudzovaného prípadu, predmetom ktorého je zaplatenie kúpnej ceny za prevod obchodného podielu na základe zmluvy o prevode obchodného podielu, uzavretej podľa § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka. Zmluvou o prevode obchodného podielu bol založený obchodno-záväzkový vzťah medzi žalobcom ako prevodcom a žalovaným 1/ ako nadobúdateľom obchodného prevodu, ktorý sa v celom rozsahu spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Rovnako zmluva o prevode obchodného podielu je osobitnou, typovou zmluvou, ktorá sa v celom rozsahu spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. To isté platí aj vo vzťahu k dodatku k zmluve o POP zo dňa 23. februára 2007. Dodatok z hľadiska svojho obsahu predstavuje dohodu zmluvných strán (žalobca a žalovaný 1/ a 2/), v ktorej sa zmluvné strany (v článku III.2) jednoznačne dohodli na tom, že dodatok nadobúda platnosť a účinnosť dňom jeho podpísania zmluvnými stranami tak, ako to konštatovali v odôvodnení svojich rozhodnutí aj súdy oboch inštancií. Z obsahu dodatku vyplýva, že žalobca a žalovaný 1/ sa v ňom dohodli na zmene splatnosti a zmene výšky splátok kúpnej ceny, pôvodne dohodnutých v zmluve o prevode obchodného podielu. Zároveň obsahom dodatku je aj jednostranný právny úkon žalovaného 1/ ako dlžníka, ktorý v ňom podľa § 323 Obchodného zákonníka uznal záväzok vo výške 2.419.507,- Sk titulom zaplatenia kúpnej ceny za prevod obchodného podielu v spoločnosti Eurohranol, s. r. o., ako aj pristúpenie žalovaného 2/ k záväzku žalovaného 1/ ako dlžníka, s čím žalobca (prevodca - veriteľ) vyslovil súhlas. Dovolací súd súhlasí s názorom odvolacieho súdu, že žalobca ako veriteľ žalovaného 1/ bol oprávnený takúto dohodu (formálne označenú ako dodatok č.1. k zmluve o prevode obchodného podielu - pozn. odvolacieho súdu) uzavrieť so žalovanými, pričom v tejto dohode si účastníci dohodli výšku a splatnosť jednotlivých splátok kúpnej ceny, ktorú v zmysle článku IV.1 zmluvy o prevode obchodného podielu bol žalovaný 1/ povinný zaplatiť žalobcovi vo výške 2.419.507,- Sk. Povinnosť zaplatiť kúpnu cenu za prevod obchodného podielu vyplýva pre žalovaného 1/ zo zmluvy o prevode obchodného podielu (ktorú aj žalovaný 1/ považuje za platný a účinný právny úkon), pričom dohoda obsiahnutá v dodatku rieši len otázku zmeny výšky a splatnosti jednotlivých splátok. Dovolací súd tiež súhlasí s názorom odvolacieho súdu, že k uzavretiu takejto dohody - vo forme dodatku - nebránil žiadny právny predpis.

47. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v ňom vymedzil právnu otázku, ktorá bola podstatná pre rozhodnutie odvolacieho súdu (otázka vzniku účinnosti dodatku), pričom poukazoval na to, že odvolací súd sa pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s poukazom na uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011.

48. Podľa názoru dovolacieho súdu, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010 z 28. januára 2011 - vzhľadom na úplne odlišné skutkové a právne okolnosti v ňom riešeného prípadu, posudzovaného podľa odlišného hmotnoprávneho predpisu (OZ) - nepredstavuje ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd v posudzovanom prípade odkloniť, a preto nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v spojení s § 432 CSP. Dovolací súd na základe uvedeného dovolanie žalovaného 1/ odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

49. V dovolacom konaní bol úspešnou stranou sporu žalobca, ktorému vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Vzhľadom na to, že žalobcovi v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd rozhodol tak, že mu ich náhradu nepriznal.

50. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok